

Balczó Zoltán
országgyűlési képviselő

Országgyűlési hivatala
Irományszám: 2/8125

Érkezett: 2012 AUG 06.

Írásbeli kérdés

Kövér László úrnak,
az Országgyűlés elnökének

Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdése alapján írásbeli kérdést kívánok intézni a Nemzetgazdasági Minisztériumot vezető miniszterhez, mint a tárgyban illetékes minisztérium vezetőjéhez

„Mit kíván tenni a kormány annak érdekében, hogy átlagos jövedelmi helyzetű családok értelmesen, célszerűen és gazdaságosan használhassák fel az utalványok formájában kapott juttatásaikat?”

címmel.

A kérdésre a választ írásban várom!

Tisztelt Miniszter Úr!

A címben megfogalmazott kérdés alátámasztására az alábbiakban idézem a témában hozzám intézett lakossági megkeresést.

„Négy gyermekes családként megörültem, amikor férjem 84.000.-Ft. értékben Edenred beiskolázási utalványt, 30.000.- értékű Erzsébet utalványt, valamint 9.000.Ft.-ra feltöltött Szép kártyát kapott. A beiskolázási utalványhoz mellékeltek egy tájékoztatást az elfogadó helyekről: Scholl, Borgo, Budmil, Griff collection, Playersroom-sportüzlet, Heavy Tools, Reno, Roland divatház, Reserved, Praktiker. Látható a felsorolásból, hogy nem éppen a szerény vagy átlagos jövedelmű nagycsaládosok által látogatott üzleteket jelölték meg partnerként. Némelyik nevét még helyesen kimondani sem tudjuk, nemhogy az üzletek címét ismernénk. Ami azonban ennél is fontosabb: ezeknek az üzleteknek az árszínvonalat figyelembe véve számunkra nem lehetséges a rendelkezésre álló összeg célszerű, gazdaságos felhasználása.

Az előző szempontokat alapján számunkra csak a Praktiker áruház jöhetett szóba. Mivel egyik fiúnk most lesz első osztályos, ezért szüksége van egy új íróasztalra és székre. Amikor a kiválasztott bútorokat az utalvány felhasználásával meg akartuk venni, kiderült, hogy ez nem lehetséges. Kaptunk egy listát, hogy milyen típusú irodabútort vásárolhatunk az utalvánnyal. Az általunk kiválasztott, számunkra megfelelő árú és minőségű bútort természetesen nem, viszont vehettünk volna luxus cikket bő választékban, például irodavezetői bőr forgószéket 40.000.- forintért.

Ennyit a rugalmasságról és arról a kereskedelmi technikáról, amivel az elfekvő – de nem megfelelő árfekvésű – árukészletet megpróbálják „kipörgetni”.

Az étkezési utalvánnyal sem volt szerencsénk. A Tesco áruházban nincs kitéve tájékoztatás azokról az árukról, amelynek vásárlására az utalványt fel lehet használni. Így csak a pénztárnál szembesültünk azzal, hogy a pultra felrakott áruk felét vissza kellett pakolnunk, még az ecet is, azzal az indokkal, hogy azt egy szeszipari cég gyártja. És persze, még nekünk kellett restelkedni és hallgatni a pénztár sorban mögöttünk állók megjegyzéseit a bonyodalom miatt.

Az már az előzőekhez képest csak egy kis ráadás, hogy a Szép kártya lefogyasztása sem ment könnyen. Próbálkoztunk nagyáruházakban, McDonaldsban, lakóhelyünkhöz közeli éttermekben, étkezdékben – sikertelenül. A kártya elfogadásával kapcsolatos érdeklődésünkre az elutasító választ jellemzően azzal indokolták, hogy „macerás” az ahhoz kapcsolódó ügymenet. Végül a szomszéd község pizzériájában fogyasztottuk el azt a „lakomát”, amivel eredetileg a jól sikerült vásárlást akartuk befejezni, feltéve az i-re a pontot.

Az egyszerű hétköznapi polgár - főleg, ha nagycsaládos – meghatározott, átlagos, közismert helyeken, ésszerűen és takarékosan kell, hogy megoldja vásárlásait. Ahhoz, hogy eredményesen be lehessen váltani az utalványokat, jó néhány felesleges és megalázó helyzetet kell megélnie a gyerekekkel felbattyuzott szülőknél. Ez lenne a segítség? A másfél hónapja megkapott Edenred tiketeket még a mai napig nem tudtuk értelmesen, hasznosan levásárolni, pedig már augusztus van. Az lenne a megoldás, hogy vegyünk gyermekeink számára drága, luxus szintű és haszontalan árut csak azért, hogy ne menjen kárba az utalvány? Feltételezem, hogy ennek a rendszernek a megalkotói azt próbálták megakadályozni, hogy a társadalom egy adott rétege ne a kocsmában költse el a meghatározott, hasznos célra szánt juttatást. De hogyan lehet ebből általánosítani? Nem érdelek meg annyi bizalmat a kormánytól, hogy az általam eldöntött módon és helyen vegyem meg a gyerekeim részére az, amire ténylegesen szükségük van? Köszönjük a támogatást és a segítséget, így legalább egy gonddal több van.”

Eddig tehát a meglehetősen elkeseredett levél.

Tisztelt Miniszter Úr!

A Jobbik Magyarországért Mozgalom egyetért a kormánynak azzal a döntésével, hogy meghatározott célra szánt juttatásokat az érintettek ne kézpénzben, hanem kötött felhasználású utalványokban kapjanak meg, így kerülve el azok nem a célnak megfelelő felhasználását. Különösen nagy szükségük van ezekre a juttatásokra a gyermekeiket tisztességesen nevelő nagycsaládosoknak. Az idézett levélíró problémája, a célszerű felhasználás megoldhatatlansága nem egyedi panasz. Azzal is tisztában vagyunk, hogy egy piacgazdaságban sok esetben az államnak csak közvetett beavatkozási lehetőségei vannak. Ugyanakkor el kellene kerülni, hogy a fürdővízzel együtt a gyereket is kiöntsük. Mindezek alapján kérdezem tehát Miniszter Urat, hogy mit kíván tenni a kormány annak érdekében, hogy átlagos jövedelmi helyzetű családok értelmesen, célszerűen és gazdaságosan használhassák fel az utalványok formájában kapott juttatásaikat?

Érdemi válaszát várva, tisztelettel:

Budapest, 2012. augusztus 6.

Balczó Zoltán
Jobbik